

— 60 —

Höken.

Det är maten, som uppehåller allt; genom maten växer och lefver djuret. Så mycket man saknar en sak, kan man likväl lefva utan den; endast om man saknar maten, lefver man icke länge. Då jag nu saknar min mat, skall snart, o landets herre! lifvets ande fåga ur min kropp till dödens rike. Då jag är död, dö också snart min hustru och min barnskara. Under det att du beskyddar en dufva, gifver du oss alla åt döden. Är en pligt i strid med en annan, så är den icke någon verklig pligt; men om pligterna strida emot hvarandra, bör man iakttaga den större. Derföre betänk, o furste! hvilken här är den större pligten.

Konungen.

Mycket vackert och vist talar du och har väl lärt dig pligterna. Du är kanhända foglarnes konung Supara, som vet allt. Men huru menar du att det kan vara tillåtet att utlemna sin skyddsling? Välj till din föda, visaste fogel, af vårt förråd; tag tjuren, tag fargalten och hjorten, tag en buffel, om du vill, och säg hvad du eljest vill hafva till föda, det skall förskaffas åt dig!

Höken.

Jag äter hvarken oxen eller galt, eller hjort eller något annat vildt. Gif mig, furste! dufvan, hvilken utgör den föda som af Skaparen är bestämd åt mig! Att höken förtär dufvor, är bestämdt från evighet.

Konungen.

Sivernas hela rike, stora fogel, gifver jag dig, och hvad du eljest önskar att ega, o hök, allt detta gifver jag dig; men endast denna dufva, som kom till mig att söka hjälp, gifver jag icke.